

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Facilis Et Succincta S.S. Canonum Doctrina

Pirhing, Ehrenreich

Dilingæ, 1690

§. II. An in alienationibus rerum Ecclesiasticarum etiam intervenire debeat consensus, seu auctoritas Romani Pontificis?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61641](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61641)

Falcidianam. Licet tamen talem repudiationem sine iusta causa fieri saepe non posse, facile conceditur, cum per talem renuntiationem, saepe noceat Ecclesiae, & per dolosam, aut negligentem administrationem non acquiritur, ex propriis bonis refarcire debeat, Praelatus.

SECTIO III.

De consensu, vel auctoritate Praelati necessariâ ad rerum Ecclesiasticarum alienationem.

§. I.

An, & quando Superioris Praelati consensus, vel auctoritas requiratur ad alienationem rerum Ecclesiasticarum?

S bona alienanda spectent ad Ecclesiam inferiorem Cathedrali, quae Collegiata non est, subiecta tamen iurisdictioni Episcopi, & hic fit auctor talis alienationis, necessarius etiam est consensus Capituli Cathedralis. *argu. Clement. 2. h. 1.* Si verò Episcopus non sit auctor alienationis, sed Praelatus, seu Rector inferior Ecclesiae, de cuius bonis alienandum aliquid est, requiritur ad alienationem talem faciendam, praeter consensus, & auctoritatem Episcopi, non quidem consensus Capituli Cathedralis, cum hoc nullo iure statuatur, sed consensus Capituli inferioris huius Ecclesiae, si tamen Ecclesia illa inferior collegiata sit, vel conventum habeat; vel si non habeat, solius Episcopi auctoritas in alienationem ab inferiore Praelato, vel Rectore factam, consentientis

Compend. Pirhing.

sufficit, tum quòd per Capituli inferioris consensum, satis caveatur temerariae alienationi; tum quòd Rector Ecclesiae non Collegiatae tantam potestatem habeat, in alienando, cum auctoritate Praelati sui Superioris, quantam Praelatus Ecclesiae Collegiatae unâ cum suo Capitulo; tum quòd auctoritatem praestare in alienationibus rerum Ecclesiasticarum, sit iurisdictionis Episcopalis. *can. Abbasibus 41. Causa. 12. q. 2. & can. In venditionibus 40. Causa 17. q. 4.* ex quibus omnibus apparet, quòd de iure communi in omni tali alienatione, consensus Episcopi, sive illius auctoritas intervenire debeat, nisi plenissimo iure sibi subiectas tales Ecclesias haberent Praelati inferiores, aut specialia privilegia Ecclesiae alicui competant, circa tales alienationes, prout saepe habent regulares.

§. II.

An in alienationibus rerum Ecclesiasticarum etiam intervenire debeat consensus, seu auctoritas Romani Pontificis?

Respondetur, spectato iure novo, in *Extravag. Ambrosios. unica. h. 1.* inter communes, statuto, ad omnem, omnium bonorum & rerum Ecclesiasticarum alienationem, per quam ipsorum dominium (directum vel utile) transfertur, requiri Summi Pontificis consensum, ita ut nullus sit talis contractus, si haec Summi Pontificis auctoritas non intervenerit (nisi in casibus à iure permissis, locando scilicet non ultra triennium, aut in emphyteusim, aut feudum concedendo, res ab antiquo iam infeudati, vel in emphyteusim concedi solitas,

Ppp

aut

aut fructus distrahendo, vel bona, quæ servando servari non possunt, cum evidenti Ecclesiarum utilitate, ac pro instantis temporis exigentia) & tam alienantes, quam res taliter alienatas recipientes, præter poenam excommunicationis, alias plures incurrant; quia verò hæc extravagans in multis partibus (saltem quoad poenas in ea statutas, & quoad locationem non ultra triennium) usû recepta non est, ideo alijs ea explicanda relinquitor. Plus tæget pro Romani Pontificis assensu obtinendo in ordine ad alienationes bonorum Ecclesiasticorum, juramentum, quo jurant Episcopi, & alii Prælati à Papa confirmati, de bonis Ecclesiasticis nihil alienaturos se, inconsulto Romano Pontifice, quod juramentum obligat, nisi alienatio tantùm esset rerum modicarum, vel parùm utilium Ecclesie; vel quæ servando servari non possunt; vel in mora esset periculum; vel ageretur de rebus jam ante hac infeudari, aut in emphyteusin concedi solitis. Videatur etiam *c. Consultis. fimo 2. h. e. in 6.* ubi prohibetur omnibus Prælati Ecclesie, ne jura & bona sua Ecclesiastica sine expressa Pontificis licentia, ita Laicis submittant, & subjiciant, ut ab ipsis de novo tanquam Dominis, & Advocatis recognoscant.

§. III.

An ad alienationem rerum Ecclesiasticarum requiratur auctoritas, & consensus Patroni, vel consensus Principis secularis loci, in quo ea sita sunt?

Respondetur primò, Patroni consensus requiri quidem quandoque

(ex honestate potius, quam ex utilitate) dissentium tamen illius, aut oppositionem impedire non posse, quominus liceat alienatio, si ex causa evidenti necessitatis, vel utilitatis Ecclesie, et consensus legitimi Superioris, & rectoris solemnitatibus juris adhibitis fiat, *c. 1. causa 10. q. 1.* Cùm Laicis nulla concedatur circa res Ecclesiasticas jurisdictio nisi bona talia Ecclesie à seculari Domino in feudum concessa fuissent Ecclesie, aut cum tali conditione donata, ut non quam sine consensu Patroni donata alienentur, quæ conditio ab Ecclesia fuerit acceptata; putant tamen aliqui, neque hanc conditionem adhiberi impedire alienationem talium rerum, si fiant ex causa evidenter necessaria, vel utili, & cum debitis solemnitatibus, quamvis non consentiat Patronus, nisi conditio talis in donatione addita, sit turpis & nociva Ecclesie relicta, & pro non adjecta habenda.

Respondetur secundò, statui quidem non posse, ut Principis, aut Magistratus secularis consensus intervenire debeat ad licitam rei Ecclesiasticæ alienationem, si alia legitime requisita adhibeantur, & directe prohibeat, ne alienent Clerici rei Ecclesie, sive indirectè, sive subdistingui prohibendo, ne emant tales res à Clerico, nisi talia statuendo circa res Ecclesiasticas in jurisdictione aliquam atrogare videatur (Laici) longâ tamen, & immemorata consuetudine, cum tacito saltem consensu Superiorum Ecclesiasticorum, introductâ, consensus hic necessarius non potest, cum sciant hanc præmissis Ecclesiastici Superiores, & non contraferant, cum tamen possint.